

Transskription af:

TEKLA

Episode 3: Lyden af en kvindebevægelse

Vært: Louise Trier

Medvirkende: Thomas Husted Kirkegaard, musikhistoriker og Soleima (Sarah Mariegaard). Teklas stemme: Julie Bang

Udvikling og tilrettelæggelse: Louise Trier og Isa Naja Buhl

Redaktør: Rune Sparre Geertsen

Louise Trier: Det er en aften i august 1895. Tekla står i foyeren i Dagmar Teatret i København. Hun betragter det festklædte teatergæster, der stryger forbi foyerens store byste af kejserinde Dagmar af Rusland. I aften har Teklas Ballet premiere, og selv om stemningen i foyeren er munter og forventningsfuld, så bliver hun ved med at se munken for sit indre blik. Altså operasangeren i munkekostumet, der for bare fire måneder siden falder på scenen i Breslau og udløser et øredøvende latterbrøl i salen. Vil der ske et uheld igen? Og så tænker hun på generalprøven til balletten forleden, hvor flere af strygerne lavede fejl. Hun får næsten hovedpine af at tænke på, hvordan de falske toner skar ind i hjernen. Midt i sit tankemylder opdager Tekla, at folk er stimlet sammen henne ved den store byste. Det er forestillingens dramatiker Emma Gad og koreografen Jeannette Tardini Hansen, der står og snakker med nogle af de prominente gæster. Hun har frygtet, hvordan pressen ville reagere på, at ensemblet udelukkende består af kvinde, men mens hun ser, hvordan de fornemme teatergæster flokkes om hendes to respekterede og stærke kollegaer, mærker hun, at en ro begynder at indfinde sig. Men så bliver flokken pludselig tavse. Alle vender sig mod indgangen. Tekla kigger også i deres retning. Der står en mand i gallauniform med sideskilning og meget store, karakteristiske bakkenbarter. Hun synker en klump i halsen. Det er kong Christian den 9. der er kommet for at se hendes ballet.

Du lytter til tredje afsnit af serien Tekla, en serie om en af Danmarks første og største kvindelige komponister Tekla Griebel, en komponist, som for nylig er blevet genopdaget, og via de spor, hun selv har efterladt sig, prøver vi i den her serie at opklare, hvem hun var, og hvad der skete med hende, siden hun næsten er blevet glemt. Sidste afsnit i serien endte jo faktisk med en fiasko for Tekla, fordi verdenspremieren på hendes opera i Breslau i Tyskland gik helt galt og derfor også blev afvist af Det Kongelige Teater. Men i det her afsnit får Tekla en ny chance sammen med et stærkt hold af kvinder, en ballet i Dagmar Teatret i København.

Thomas Husted Kirkegaard: Det er en kvinde, der har skrevet musikken, det er en kvinde, der har skrevet handlingen, det er en kvinde, der har skrevet koreografien, og det er en kvinde, der dirigerer et kvindeorkester.

Louise Trier: Så spørgsmålet er, om det vil lykkes for Tekla at bryde igennem denne gang. Du kommer også til at møde den danske sanger, sangskriver og producer Fallulah.

Fallulah (Maria Apetri): Jeg oplevede, i og med at jeg var meget ensom, at jeg følte mig meget isoleret, og jeg følte mig meget forkert hele tiden. Jeg synes, det var rigtig, rigtig svært.

Louise Trier: Fallulah har startet Hej Søste-bevægelsen, der er et fællesskab for kvinder i musikbranchen.

Fallulah (Maria Apetri): "Where do we belong, where did we go wrong. If there is nothing here why are we still here?"

Louise Trier: Vi starter på Det Kongelige Bibliotek en dag, hvor Thomas sidder med at tekla's noder og opdager, at der tegner sig et mønster.

Thomas Husted Kirkegaard: Det går jo op for mig undervejs i min forskning, at Tekla Griebel nærmest har skrevet soundtracket til den danske kvindesagsbevægelse. Det er en af de dage, en af de første dage faktisk, hvor jeg sidder med noderne, som hun har skrevet på Det Kongelige Bibliotek.

Louise Trier: Og de noder, som Thomas har fundet i arkivet, viser sig at være korværker til den danske kvindebevægelses arrangementer.

Thomas Husted Kirkegaard: Det her er jo en tid, hvor der er sindssygt meget debat i samfundet omkring kvindens rolle. Og kulminerer måske henne omkring 1915, hvor kvinderne endelig får stemmeret. Men det er noget, der virkelig bliver diskuteret meget.

Louise Trier: Slutningen af 1800-tallet er kvindebevægelsens allertidligste år en storhedstid for kvindebevægelsen, hvor danske kvinder organiserer sig og får sat kønspolitik på dagsordenen og udkæmper nogle af de allerførste vigtige kampe. Og de mange korværker, som Thomas finder i arkivet, viser, at Tekla altså giver ammunition til kvindebevægelsens kampe ved at skrive musik til deres arrangementer gennem flere årtier. Og for Tekla begynder det her engagement med en ballet, som hun bliver inviteret til at skrive musik til. Den hedder 'I Rosentiden' og skal opføres i forbindelse med Kvindernes Udstilling på Dagmar-Teatret i København i 1895.

Thomas Husted Kirkegaard: Tekla Griebel bliver så inviteret til at skrive musikken til en ballet, som er blevet skrevet i forbindelse med den her Kvindernes Udstilling. Og hende, som har skrevet handlingen til balletten, det er ingen andre end Emma Gad, som vi stadig kender i dag.

Louise Trier: Selveste Emma Gad er vicepræsident for den gruppe arrangører, der står bag Kvindernes Udstilling. I dag forbinder du måske Emma Gad med bogen Takt og Tone, men på det her tidspunkt er hun en kendt dramatiker og en af landets mest prominente kvinder. Og så er hun altså en af hovedkræfterne bag Kvindernes Udstilling.

Thomas Husted Kirkegaard: Kvindernes Udstilling i København i 1895 var et arrangement, som var modelleret efter verdensudstillingen i Chicago to år før. Der var en række danske kvinder, der havde været oversete den. Og de var blandt andet blevet betaget af, at til den her verdensudstilling havde man en womens building, hvor der blev udstillet kvinders bidrag til kulturhistorien på alle mulige forskellige områder musik, håndværk, litteratur osv. Osv.

Louise Trier: Over 80.000 besøgende går gennem indgangen til Kvindernes Udstilling i København. Der er blandt andet foredrag, gymnastikopvisninger, en kunstudstilling, en husflidsudstilling og en litteraturudstilling fyldt med bøger skrevet af kvinder. Men så er der altså også en musikudstilling og et stort program af forestillinger. Og højdepunktet i det program er balletten, som Tekla skal skrive musikken til. Og det er en vaskeægte feel good historie.

Thomas Husted Kirkegaard: Den foregår på et nonnekloster, og der er en af nonnerne, som forelsker sig i en ridder, som kommer og besøger klosteret, selv om han vist ikke må, og de bliver håbløst forelsket i hinanden. Der er bare det problem, at hun er blevet lovet væk til en mand allerede. Og hun besvimer i forfærdelse over, at hun ikke kan få den mand, hun elsker. Så kommer den her mand hun er blevet lovet væk til og plasker noget vand på hende, så hun vågner igen. Og da hun slår øjnene op, så ser hun, at hun er blevet lovet væk til ingen andre end lige netop ham, som hun faktisk var blevet forelsket i. Så det ender lykkeligt og godt og med stor fest. Så det er sådan en meget let handling som. Som jo simpelthen bare handler om kærlighed og erotik og længsel. Men på en meget let og glad måde, egentlig.

Louise Trier: Men vigtigst af alt, så består hele holdet bag balletten selvfølgelig af kvinder.

Thomas Husted Kirkegaard: En holdpræstation fra kvinder ene og alene den kvinde, der har skrevet musikken, det er en kvinde, der har skrevet handlingen - det er Emma Gad. Det er en kvinde, der har skrevet koreografien, og det er en kvinde, der dirigerer et kvindeorkester.

Louise Trier: Selv ridderen bliver spillet af en kvinde. Og Tekla arbejder altså sammen med alle de her kvinder gennem mange måneder. Især koreografen, den dansk-italienske balletdanser Jeannette Tardini Hansen gør stort indtryk på hende.

Teklas stemme: Julie Bang: Denne danske italienerinde var så genial, så energisk, så dygtig, så skælmsk og sprudlende så ung trods sine 45 år, at samarbejdet med hende altid vil stå for mig som et af mine værdifulde minder. Jeg lærte også en del af dette arbejde. 8 takter til at udtrykke den følelse. To takter til at gøre den bevægelse. Det var noget, der udviklede formsansen.

Louise Trier: Alt det her lyder måske uskyldigt, men i det store billede, så er det et led i en vigtig kamp for ligestilling, som kører på højeste blus og har gjort det lige siden Dansk Kvindesamfund blev stiftet over 20 år tidligere som kvinde her i 1895 har du for eksempel hverken stemmeret eller synderlig mange uddannelsesmuligheder. For du bliver født til to ting: at blive mor og blive gift og forsørget af din mand.

Thomas Husted Kirkegaard: Det er en tid, hvor, ligesom i vores tid, at der er rigtig meget diskussion omkring kvinder og deres rettigheder. Ligestilling mellem kønnene.

Louise Trier: Vi vender tilbage til Tekla og balletten. For Tekla og hendes kvinde ensemble er nemlig på sin vis foregangskvinde. I dag er flere og flere kvindelige musikskabere nemlig begyndt at arbejde for at sætte kvinder i musikbranchen i fokus.

Fallulah (Maria Apetri): Hun er skøn. Elsker Kwamie. Hun spillede til Hej Søster fest 2021 var det.

Louise Trier: Vi har inviteret sanger, sangskriver og producer Fallulah ind i vores studie. For hun har nemlig startet initiativet Hej søster, et fællesskab, der blandt andet arrangerer koncerter kun med kvindelige artister.

Fallulah (Maria Apetri): Skal bare introducere mig selv?

Louise Trier: Og spørgsmålet er, hvilken forskel det egentlig gør. For en kvindelig musik skaber at arbejde på et hold, der udelukkende består af kvinder.

Fallulah (Maria Apetri): Jeg hedder Maria Apetri. De fleste kender mig som Fallulah. Og jeg er musiker, sangskriver og producer. Og så er jeg ophavskvinden til Hej Søster bevægelsen.

Louise Trier: Fallulah, hvis rigtige navn er Maria, Starter Hej Søster i 2018.

Fallulah (Maria Apetri): Det som behovet kom ud af, var jo, at jeg synes, at der manglede kvinder på plakaterne på de danske festivaler og på spillesteder. Jeg synes, det var nedslående. Hvert år, når der bliver annonceret programmer, hvor få kvinder, der var til stede.

Louise Trier: Men Fallulah mærker også et behov, der stikker endnu dybere.

Fallulah (Maria Apetri): Den tone, der var omkring kvinder i musikbranchen, var meget hård, og at man også fik at vide, hvem der var ens konkurrenter, og hvem man skulle være bedre end. Jeg oplevede i og med at jeg var meget ensom, at jeg følte mig meget isoleret, og jeg følte mig meget forkert hele tiden. Fordi netop det, at jeg ikke hørte om andre, der havde de samme tanker og følelser som mig. Jeg synes, det var rigtig, rigtig svært.

Louise Trier: Fallulah oplever, at kvindelige sangere og musikere tit bliver spillet ud mod hinanden. Og samtidig kan hun se, hvordan mange af hendes mandlige kollegaer har fællesskaber og hjælper hinanden på kryds og tværs.

Fallulah (Maria Apetri): Det gik op for mig, at det savnede jeg virkelig. Og jeg tænkte, det må jo starte med mig selv.

Louise Trier: Så Fallulah opretter en playliste på Spotify og en Instagram profil, som hun kalder Hej søster. Det udvikler sig hurtigt til et fællesskab, der vokser og vokser.

Fallulah (Maria Apetri): Der opstod nogle snakke, og der begyndte at være noget interaktion, og folk blev jo mega glade. Der begyndte faktisk at opstå den her følelse af okay, de andre de... Vi vil faktisk hinanden det godt. Og det var ligesom sådan en... Da jeg først opdagede det, så var der bare ikke nogen vej tilbage.

Louise Trier: Og det begynder at udvikle sig til et netværk, hvor de mødes, samarbejder og støtter hinanden.

Fallulah (Maria Apetri): Og så tænkte jeg, jeg vil gerne holde en kæmpe fest og fortælle hele hele Danmark, hvor mange seje kvinder vi skal hylde og vi skal huske på er der. Hej med jer. Jeg ville bare lige tjekke ind og sige, at nu er der virkelig ikke lang tid til Hej Søster fest! Det er jo.

Louise Trier: Derfor beslutter Fallulah sig for at lave en Hej Søster en-dags festival på det københavnske spillested. Store Vega. Og hun booker selv alle de kvindelige artister.

Fallulah (Maria Apetri): Og udover den fantastiske musik, så prøver vi at gøre det så dejligt for jer som overhovedet muligt. Og det som har undret mig rigtig meget, det er det her argument fra festivaller. Især at det er enormt svært at finde kvinder man kan man kan putte på programmet. Fordi det jeg oplever, når jeg sidder og booker til Hey søster er at jeg har virkelig virkelig svært ved at begrænse mig, fordi der er så mange jeg gerne vil have på.

Louise Trier: Så den 14. September 2019 holder Fallulah sin første Hey søster koncert og på plakaten står navne som Marie Key, Soleima, Iris Gold og Nelson Can. Et program med både etablerede musikere og helt upcoming navne.

Fallulah (Maria Apetri): Glæder mig så meget, så hvis I ikke har købt billet endnu, så hop ind og gør det. Og så ses vi snart. Jeg er så spændt på dagen. Jeg er nervøs selvfølgelig. Håber det hele går som det skal.

Louise Trier: Da Fallulah kommer hen til Vega, er salen flot pyntet op. Og mens hun får styr på de sidste ting, observerer hun publikum, der begynder at ankomme til koncerten.

Fallulah (Maria Apetri): Der er flest kvinder, men der er også mænd, og der er folk i alle aldre, lægger jeg også mærke til. Der er mange, der har taget deres teenagepiger med ind, og der er veninder, og der er bedstemødre, og jeg elsker den her sammensætning af folk. Der er den her helt, helt særlige stemning. Der er en elektricitet i luften.

Louise Trier: Og så er det ellers showtime.

Fallulah (Maria Apetri): Og lige så snart musikken går i gang, så er der bare den her overvældende energi, der bliver kastet fra publikum op til dem, der optræder. Og den bliver kastet lige tilbage igen. Og det var virkelig sådan en en kærlighedsfest af dimensioner. Det føltes lidt som at stå i en stor livmoder. Jeg er ude at kaste lidt op ind imellem og... haha

Louise Trier: Undervejs forsøger Fallulah at skjule hemmeligheden bag hendes mange toiletbesøg.

Fallulah (Maria Apetri): Jeg var gravid med tvillinger, og det vidste ingen endnu, og jeg havde det rigtig, rigtig dårligt. Jeg kastede op mange gange hver dag, og det gjorde jeg også på denne her dag. Det, som faktisk gjorde mig allermest glad det er, at folk kommer op til mig og siger jeg har aldrig følt mig så tryk som i aften. Jeg var ikke nervøs for, om der var nogen, der skulle være ubehagelige, eller jeg følte, at jeg kunne lade mine parader sænkes og bare stå og være i momentet og nyde musikken. Og der gik det op for mig, at det var noget rigtig særligt. Så det var sådan en følelse af, at alt det, jeg havde drømt om, det lykkedes.

Louise Trier: Aftenen bliver modtaget over alt forventning. Musikmagasiner roser Hej Søster-festen til skyerne og de kommende dage tikker der også et væld af glade beskeder ind fra de optrædende artister og fra publikum.

Fallulah (Maria Apetri): Jeg tror, at folk føler sig trygge, fordi det var det feminine, der var i fokus. Det er så skægt, det her med, at der altid har været et stigma omkring kvinder, fordi vi skaber drama og alt det her. Men det sjove er, at dem, der skaber allermest drama i musikbranchen, det er mændene.

Louise Trier: Så i dag arbejder Fallulah tit sammen med kvinder, når hun skaber sin musik. Og det føler hun, at der er mange fordele ved.

Fallulah (Maria Apetri): Der er på ingen måde konflikter. Jeg oplever slet ikke... Jeg har ikke de samme udfordringer, som jeg havde de første mange år. Jeg oplever at blive lyttet på og blive respekteret, og at der er en god stemning, et godt arbejdsmiljø. Alting er blevet nemmere og rarere.

Louise Trier: Nu skal vi tilbage til Teklas historie. Tekla sidder og knokler med at få ballettens partitur til at finde sin form, og samtidig er der også noget andet, som tager form. Nemlig hendes forhold til den svenske operasanger Algot Lange, som hun er begyndt til sangundervisning hos.

Thomas Husted Kirkegaard: Når man læser dagbøgerne fra Tekla Griebels hånd, så kan man se, at hendes forhold til Algot Lange udvikler sig i en mere og mere kan man sige intim retning måske. Hun skriver i sine dagbøger om, hvordan de. Det var ikke bare sangundervisning, de havde. De skrev også mange lange breve til hinanden og breve, som hun ventede med spænding på. Breve som hun gik ud i parken og satte sig på en bænk for at åbne og læse med spænding. Der udvikler sig et specielt forhold, hvor hun må komme i hans hjem, når han er væk på rejser og sådan noget. Og de går lange ture sammen og taler om livet og alt muligt.

Louise Trier: En aften føler Tekla, at hun bliver nødt til at få luft for sine følelser, så hun spadserer hen til det kvarter, hvor Lange bor i håb om at møde ham.

Teklas stemme: Julie Bang: Han sad på en bænk, og han kaldte på mig. Det begyndte at blive mørkt og køligt. En stjerne funkede på himlen. Vi spadserede forbi Stockholmsgade og tilbage igen. Jeg fulgte ham til porten. Det var sødt af mig, sagde han.

Louise Trier: Men Thekla går derfra med en uforløst fornemmelse.

Teklas stemme: Julie Bang: Jeg var bedrøvet over ikke at have fået talt ud.

Louise Trier: Så sker der det, at Lange bliver syg, og det er dråben, der får bægeret med Tekla følelser til at flyde over.

Teklas stemme: Julie Bang: En morgen kunne han ikke give os timer. Jeg tog den beslutning at skrive til ham. Kunne ikke holde det ud længere. Han havde fortalt om den sørgelige mangel på sympati mellem ham og hans kone. Og jeg så alt for tydeligt hendes ligegyldighed under hans sygdom. Det var ikke til at holde ud.

Louise Trier: Tekla er bekymret for Lange, og det skærer af hendes hjerte, at hans kone ikke er det. Men det er samtidig en god anledning til at gå til bekendelse, så Tekla giver sig til at skrive et brev. Et kort, diskret brev.

Teklas stemme: Julie Bang: Jeg skrev til ham nogle få linjer. Måske alt for få. Troede engang, at han forstod at læse mellem linjerne.

Louise Trier: I brevet fortæller hun om sine følelser, men sørger for ikke at være for direkte, for hun vil ikke miste deres venskab. Og brevet skal jo sendes til hans adresse, hvor hans kone også bor. Og det skal vise sig, at Tesla's forsigtighed er berettiget, for brevet kommer til at skabe mere drama, end hun havde forestillet sig. Alt imens dette står på, får Tekla med møj og besvær skrevet balletmusikken færdig.

Thomas Husted Kirkegaard: Balletten blev opført på Dagmar Teatret, og her var kongefamilien, store dele af kongefamilien var mødt op, og pressen var mødt op. Der blev skrevet om det i rigtig mange forskellige aviser.

Louise Trier: I Dagmar teaterets sal er scenetæppet trukket for, og publikum er ved at indfinde sig på stolerækkerne. Tekla står bag tæppet og kigger ud gennem sprækken, mens scenografen retter kulisserne til, og balletdansere laver de sidste opvarmingsøvelser på scenen. Hun ser, at kongen og hans dronning, Louise, er ved at finde sig til rette i logen. Hun er ved at revne af stolthed. Tænk, at hun, en pige fra en fattig musikerfamilie får opført sin musik for selveste kongen. Hun kigger rundt på stolerækkerne, og indimellem de glade teater gæster spotter hun en gravalvorlig anmelder med blyant og papir. Det får hendes puls til at stige.

Thomas Husted Kirkegaard: Så gik musikken altså i gang med Fanny Gætje, som hun hed, som kom... Som dirigerede det her kvindeorkester.

Louise Trier: Tekla står ude i siden og kigger ind på scenen. Her kan hun se, hvordan danserne bevæger sig til tonerne af hendes musik. Så lyder der pludselig en falsk pibelyd fra en af strygerne. Tekla glemmer heldigvis hurtigt den dårlige start, og resten af forestillingen nyder hun i fulde drag.

Langt om længe falder nonnen og hendes ridder hinanden om halsen, og tonerne fra orkestergraven dør ud. Hun holder vejret, mens hun venter på salens dom, og da lyset blænder op, kommer den. Bifaldet.

Thomas Husted Kirkegaard: Og ja, det blev jo en bragende succes, foran kongefamilien og det hele.

Louise Trier: Som med så mange andre af Teklas kompositioner, så findes der ingen optagelse af musikken til 'I Rosentiden', simpelthen fordi den ikke er blevet opført siden den aften i 1895. Og for at det ikke skal være løgn, så er orkesterpartituret gået tabt. Det eneste der er tilbage er glas klaverpartitur. Så det eneste vi kan gøre, hvis vi skal høre lidt af Teklas Ballet, det er at fodre et computerprogram med noderne. Det lyder sådan her. Og det lyder jo ikke særlig godt. For en computer spiller musikken helt mekanisk helt livløst. Så i stedet giver vi ordet til anmelderne, som var til stede på aftenen.

Thomas Husted Kirkegaard: Altså, anmelderne skriver jo at Griebel med sin musik, havde vist et virkelig stort kompositionstalent, og at hendes musik var præget af melodiøsitet, kvikke danserytmer og at hun var rigtig god til at udtrykke det der skal udtrykkes i scenerne. Og igen tænker jeg, at det simpelthen bare er noget, der er enormt kendetegnende for hende som komponist. At hun er enormt god til at udtrykke stemninger og handlinger i sin musik. Faktisk så fik Tekla så meget ros for den her ballet, at der var en anmelder, der skrev, at det ville ikke være for meget, hvis den blev opført på Det Kongelige Teater, og at den burde blive opført med nogle af de bedste kræfter i landet.

Louise Trier: Nu har omverdenen for alvor fået øjnene op for Teklas Talent, og hendes klaver værker sælger som varmt brød på Henrik Hennings Node Forlag. Forestillingen i Dagmar Teatret er et gennembrud for hende, så det har altså gavnet hendes karriere at stå skulder ved skulder sammen med de andre kvindelige kunstnere. Nå, men der er også nok at kæmpe for, for Tekla er en undtagelse fra reglen. På Kvindernes Udstilling, som balletten var en del af, deltager der intet mindre end 124 kvindelige skandinaviske komponister, hvoraf flertallet for længst er glemt i dag.

Thomas Husted Kirkegaard: Og det siger jo noget om, at der har været en stor talentmasse på det her tidspunkt. Der har været faktisk ganske meget aktivitet blandt kvindelige komponister her. Og alligevel er de gået ganske meget i glemmebogen.

Louise Trier: I dag er det kun fem procent af den klassiske musik, der bliver opført i de danske koncertsale, som er komponeret af kvinder. Så derfor mener Thomas, at der er plads til forbedring.

Thomas Husted Kirkegaard: Når vi i dag en gang imellem diskuterer repertoirestatistikkerne i det danske klassiske koncertliv, så kan man jo se, at der bliver opført meget, meget lidt fra kvindelige komponister og især meget lidt fra historiske kvindelige komponister. Tit hører man argumentet jamen det er fordi der ikke er så mange. Og når man ser på de her tal, 124 skandinaviske kvindelige

komponister i 1895, så tænker man jamen, det er da i hvert fald nok at tage af. I dag er problemet, at meget af det ligger hengemt i arkiverne, og det er aldrig rigtigt blevet en del af vores levende musiktradition og er aldrig rigtigt blevet en del af kanonen. Så der skal noget ekstra arbejde til at finde dem frem. Men vi er et sted i dag, hvor der er meget, der er udgivet, og der er meget, der kommer frem i de her år. Så der er noget musik at opføre rundt omkring i det klassiske koncertliv, hvis man er interesseret i det.

Louise Trier: Der er ingen tvivl om, at Tekla nu har momentum, men det viser sig også, at det ikke er nemt at have succes som kvinde. I næste afsnit er der nye døre, der åbner sig for Tekla og skæbnesvangre valg, som hun skal tage.

Thomas Husted Kirkegaard: Og hun oplever jo nok især, at når hun har det nogle gange ret højstemte og kraftfulde udtryk i sin musik, så bliver der slået ned på det, og det synes man er unaturligt og for meget. Og bizart er jo et ord, der bliver brugt for eksempel.

Louise Trier: Og vi taler igen med Fallulah, som tager os med tilbage til 2011, hvor hun vinder P3 Guld.

Fallulah (Maria Apetri): Så ender det med, at jeg får en besked om, at jeg ikke skal komme, fordi jeg er ikke inviteret, og det er kun for pladeselskabet, der skulle fejre, at jeg havde vundet P3 Guld.

Louise Trier: Tekla er produceret af Mono Mono for vores tid med støtte fra William Demant Fonden. Du kan finde flere podcasts om historie ved at søge på Vores Tid i din podcast app. Mit navn er Louise Trier, og jeg har tilrettelagt serien her sammen med Isa Naja Buhl. Mikkel Bøgeskov Andersson har lavet lyddesign, Rune Sparre Geertsen var redaktør og Julie Bang har indtalt citater fra Tekla Erindringer. Du hørte musik af Fallulah og koncertoptagelser af Tekla Griebels musik.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Episode 3: Lyden af en kvindebevægelse](#)

Lyddesign: Mikkel Bøgeskov Andersson

Produceret af MonoMono for Vores Tid